

Marcel Gros, Pallasso

Marcel Gros: “Quan estic actuant és quan soc més humà”

Té 67 anys i en porta més de 40 en el món de l'espectacle. Les seves propostes han estat guardonades a Espanya i Catalunya, i ara aterra aquí amb *Senzillament... la història més bonica del món*, que podrem gaudir dissabte al Teatre Comunal de la capital.

Marcel Gros_Maite Orriols

CELINA CEDRO

25.04.2025

- la contra

Quina és la història més bonica del món?

La que buscarem els espectadors i jo fins a adonar-nos que és la curiositat i la imaginació. El meu espectacle és un cant a l'autenticitat, com dibuixar amb llapis i paper, aprendre a jugar sense màquines, la poesia o l'art. Som homo sapiens, però també som homo artístics!

Creu que ho estem perdent?

No em cap al cap que algú imaginés un món com el d'ara! Les màquines ens poden ajudar a fer coses perfectes, però la imperfecció també és bonica.

Ho diu com a pallasso?

El pallasso és com un nen trapella que demana el perquè de les coses. Els nens són senzills i elementals, però tenen les grans veritats, i crec que no es dedicarien a rearmar el món, posar fronteres i aranzels.

Per què cal venir dissabte?

Per fer un parèntesi, imaginar, pensar de forma positiva i compartir-ho. I allò que l'adult no entengui, que ho demani al nen.

Es dirigeix només als infants?

Els infants veuran una cosa, i els adults dues o tres. Els avis i pares ens feliciten perquè troben records i recuperen aquell infant que porten dins. També els nens recuperen l'adult que porten dins.

Diuen que els pallassos només es claven garrotades.

Per a mi, l'humor no és la finalitat, sinó un mitjà d'expressió. Amb l'humor et relaxes, penses positivament i rius de tu mateix. És important no agafar-se res gaire seriosament, perquè tots fem riure. El pallasso només agafa la realitat i la posa a l'escenari, com si fos un acudit.

I vostè?

Jo no faig cap personatge. Soc jo mateix amb un nas vermell que, en comptes d'amagar, amplifica. Quan estic actuant és quan soc més humà. En baixar de l'escenari és quan hi ha les convencions i prejudicis.

Sempre ha estat clown?

El primer contacte amb el món de l'espectacle va ser a través de grups de rock, però em vaig adonar que m'agradava més presentar les cançons que no pas cantar-les.

I això?

Perquè quan presentava les cançons feia riure. I quan feia riure, em sentia superrealitzat.

Recorda alguna anècdota?

Una actuació que vaig fer a la Bisbal. En acabar, un pare es va aixecar a aplaudir sense recordar que tenia el fill a la falda. No es va fer res, però li va caure i vam riure molt.

Què significa riure per a vostè?

És el que aporta més defenses davant la por i els problemes. Cal riure's d'un mateix.